

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **F. P.**, zast. JUDr. Evženem Rašovským, advokátem se sídlem Brno, Špitálka 23b, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2007, č. j. 29 Ca 219/2006 - 33,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2007, č. j. 29 Ca 219/2006 - 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 15. 9. 2004, č. j. FŘ-7669/03/FŘ/130, pro vady řízení a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Třebíči ze dne 29. 9. 2003, č.j. 278536/03/330913/8982, o vyměření penále na daň z přidané hodnoty za období od 1. 12. do 31. 12. 1997 ve výši 134 735 Kč.

Krajský soud v důvodech rozsudku poukázal na skutečnost, že o věci již dříve rozhodl usnesením o odmítnutí žaloby, ovšem po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu o věci znovu jednal a žalobu shledal důvodnou. Dospěl k závěru, že z rozhodnutí žalovaného nelze seznat vypořádání se všemi odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem, že z výpočtu penále není zjevné, zda bylo zohledněno zaplacení částky 52 430,40 Kč a zda bylo přihlédnuto ke dvěma rozhodnutím o povolení splátek a k prominutí části příslušenství, a že také nebyla vyvrácena odvolací námitka, že mimo vyměření penále byl vyměřen i úrok za opožděné splnění daňových povinností. Povinností žalovaného bylo podle § 50 odst. 3

a 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen "daňový řád"), vypořádat se nejen s těmito námitkami jasným, srozumitelným a tedy přezkoumatelným způsobem nejméně v rozsahu vymezeném podaným odvoláním. Rozhodnutí žalovaného se však po skutkové stránce uplatněnými námitkami nezabývá tak, aby bylo zřejmé vypořádání s tvrzenými odvolacími námitkami. Není tak z jeho rozhodnutí zřejmé, zda a jak se tvrzené skutečnosti ve výpočtu penále projeví. Proto soud dospěl k závěru, že vady řízení způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť v něm absentují důvody rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně právně posoudil otázku právní povahy a podmínek přezkoumatelnosti platebního výměru na daňové penále. Jeho rozsudek sám trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, které uvádí pouze ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí, aniž je však současně ruší. Soud pojal v rozsudku za prokázané skutečnosti vyplývající z jiného rozhodnutí (prvostupňového), než které zrušil (odvolací). Věc posuzoval izolovaně od skutečností zjevných ze správního spisu a v rozsudku konstatuje skutečnosti, které spisu odporují. Tím je napadený rozsudek rovněž nepřezkoumatelný v míře dosahující nesrozumitelnosti.

Soud jakožto své důvody v napadeném rozsudku uvádí obsah žalobních námitek, které vykládá a konstatuje v širším rozsahu, než v jakém byly v žalobě uplatněny. Závěr soudu o nemožnosti zjistit, zda správce daně zohlednil při svém výpočtu částku 52 430,40 Kč, povolení splátek a rozhodnutí o prominutí části příslušenství, je v rozporu s obsahem spisu i přezkoumávanými rozhodnutími. V platebním výměru je konstatováno zaplacení částky 52 430,40 Kč na čtvrtém řádku výpočtu a dále je evidentně na řádku jedenáctém zohledněna úhrada částky 40 000 Kč (povolené splátky), exekučně vymožená částka je dále uvedena na řádku 21 a všechny tyto skutečnosti jsou k odvolací námitce podrobně konstatovány a schematicky zachyceny v odvolacím rozhodnutí na straně druhé a třetí, kde je přesně specifikován průběh splátek povolených splátek a jejich aktuální zůstatek, a to i v podobě tabulky. Rozsudek těmito skutečnostem odporuje.

Stěžovatel dále poukazuje na ustálenou judikaturu vztahující se k přezkumu penalizačních výměrů, podle níž je oprávněn zkoumat existenci rozhodnutí, kterým byla daňovému subjektu sdělena povinnost hradit daňový nedoplatek, nesplnění uložené povinnosti, naplnění podmínek § 63 odst. 2 daňového řádu a dobu, za kterou bylo penále stanoveno. Ust. § 63 odst. 4 daňového řádu neukládá správci daně povinnost doplnit sdělení penále daňovému subjektu komentářem. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že daňový subjekt část daňového dluhu uhradil a sám měl dostatečný přehled o dluhu a jeho plnění. Platebním výměrem se penále nevyměřuje, jde o zákonný důsledek neplnění povinnosti, ale jen se sděluje jeho výše. Skutečnost, že platební výměr daňový subjekt subjektivně nepochopil, ještě nezakládá jeho nepřezkoumatelnost. Platebním výměrem správce daně pouze sděluje výši povinnosti a poskytuje náhradní lhůtu pro její splnění. Výše penále se v průběhu doby mění, proto se pouze sděluje, byť formálně v podobě platebního výměru.

Pokud soud za důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatele označil i skutečnost, že z něho není zřejmé, zda nedošlo k současnému vyměření penále a úroku z prodlení, poukazuje stěžovatel na str. 4 bod 4, kde je uvedeno, že penále se nepočítá po dobu povoleného posečkáni daně nebo splátek penále při dodržení podmínek a že by bylo protizákonné uplatňovat současně penále a úrok. Úrok podle § 60 odst. 6 daňového řádu lze uplatnit právě jen za dobu povoleného posečkáni.

Stěžovatel tak považuje za prokázané, že nedošlo k nepovolené kumulaci úroku a penalizace, neboť úrok byl vyměřen jen za dobu povoleného posečkáni a penále za dobu prodlení mimo doby povoleného posečkáni. Všechny tyto skutečnosti přitom vyplývají z rozhodnutí založených ve spise a není zřejmé, zda a jak k nim soud přihlížel, neboť to ve svém rozhodnutí neuvedl.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Stěžovatel pro úplnost uvádí, že ve věci předmětné žaloby bylo nařízeno ústní jednání na den 13. 3. 2007, toto jednání bylo odvoláno a poté rozhodnuto bez jednání z důvodů tvrzené nepřezkoumatelnosti. Ta přitom v rozsudku není řádně zdůvodněna, nehledě na to, že soud k rozhodným skutečnostem vůbec nepřihlížel.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Správní spis mj. obsahuje platební výměr na penále ze dne 17. 7. 1998 na částku 18 214 Kč a dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Třebíči na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 1997 ze dne 25. 5. 2000 na částku 104 861 Kč. Rozhodnutím ze dne 21. 8. 2000 správce daně povolil k žádosti žalobce splátky a rozhodnutím ze dne 14. 3. 2001 tak učinil opět. Rozhodnutími ze dne 29. 9. 2003 podle § 60 odst. 6 vyměřil související úroky ve výši 1657 Kč a 307 Kč. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce reklamaci opřenou o tvrzení, že mu za stejné období byly vyměřeny úroky i penále. Reklamacie byly zamítnuty rozhodnutími Finančního úřadu v Třebíči ze dne 18. 11. 2003, ve vztahu ke každému rozhodnutí o úroku samostatně – v rozhodnutích bylo shodně uvedeno, že úrok byl předepsán pouze za dobu splátek, které byly dodrženy, a byl uveden jejich výčet a způsob výpočtu. Dne 20. 9. 2002 bylo vyměřeno i penále ve výši 118 483 Kč, rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 10. 2002. Rozhodnutím FÚ ze dne 14. 10. 2002 bylo žalobci prominuto příslušenství daně ve výši 18 483 Kč.

Dne 29. 9. 2003 byl vydán správcem daně platební výměr na daňové penále ve výši 134 735 Kč, s tím, že částka 18 214 Kč byla prominuta a rozdíl tak činí 116 521 Kč. Rozpis penále je uveden na jeho druhé straně. V odvolání proti tomu žalobce namítl rozpor postupu správce daně s právními předpisy a skutečnost, že vedle úroků mu bylo z dlužné částky vyměřeno i penále, nebyl vzat ohled na povolené splátky a částečné prominutí penále. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 9. 2004 odvolání zamítl. V důvodech rozhodnutí je uveden obsah rozhodnutí o povolení splátek ze dne 21. 8. 2000 s rozpisem dodržovaných a nedodržovaných splátek a obsah druhého rozhodnutí o povolení splátek ze dne 29. 1. 2001 rovněž s rozpisem dodržovaných a nedodržovaných splátek. Dále byla konstatována exekuce zbývajících nesplacených částek a rozhodnutí o prominutí části příslušenství ze dne 14. 10. 2002. K odvolacím námitkám uvedl, že veškerá namítaná rozhodnutí při výpočtu byla zohledněna a úrok byl vyměřen jen ohledně dodržovaných splátek (1657 + 307 Kč) a penále bylo uplatněno za dobu, kdy splátky nebyly řádně plněny.

V žalobě žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný uvádí v rozhodnutí výši penále částky 134 735 Kč přesto, že z ní byla prominuta částka 18 214 Kč, a dále tvrdí, že nebylo zohledněno povolení splátek, které s výjimkou částky 12 430,60 Kč dodržel, byl nepřípustně vyměřen úrok i penále současně a postupem žalovaného došlo k porušení zákona. V doplnění žaloby k výzvě soudu doplnil výčet tvrzených porušených ustanovení zákona. Soud žalobu usnesením ze dne 30. 11. 2004 odmítl pro nedoplnění žaloby, jeho usnesení však bylo zrušeno

rozsudkem zdejšího soudu dne 4. 7. 2006 pod č. j. 2 Afs 141/2005-80. Krajský soud poté pokračoval v řízení o žalobě; žalobce podáním ze dne 3. 1. 2007 vyslovil nesouhlas s rozhodnutím soudu bez jednání a požádal o jeho nařízení. Jednání bylo nařízeno na 13. 3. 2007, ovšem následně krajský soud jednání odvolal a rozhodl dne 13. 3. 2007 bez jednání, jak výše uvedeno.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

V první řadě je třeba se zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Byl-li by totiž nepřezkoumatelným, nebylo by třeba, ani možno, se zabývat ostatními námitkami. Kasační námitky jsou v tomto směru četné a označují rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný zejména pro nedostatek důvodů. Konstantní judikatura přitom rozumí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, pokud rozhodnutí postrádá důvody skutkové (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, zveřejněno: 133/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel považuje za důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, že jeho důvody směřují jen k vadám rozhodnutí prvostupňového, a to aniž toto prvostupňové správní rozhodnutí rovněž ruší.

Při hodnocení důvodnosti této námítky je nutno vycházet ze zásady, že předmětem žaloby směřující proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. je konečné rozhodnutí, tedy ve dvoustupňovém řízení rozhodnutí odvolacího orgánu (§ 5 s. ř. s.). Pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek. Soud v řízení podle § 75 odst. 2 s. ř. s. k žalobním námitkám (s výjimkami uvedenými v § 76) sice přezkoumává napadené výroky rozhodnutí, nemůže tak ovšem činit odděleně od celého řízení. Zkoumá totiž zákonnost napadeného výroku z hlediska, zda odpovídá skutkovému stavu v řízení zjištěnému a zda má oporu v právních předpisech. Zabývá se tedy celým průběhem správního řízení a všemi rozhodnutími v řízení vydanými. Přitom může zjistit nezákonnost či jiné vady pouze napadeného odvolacího řízení, ale stejně tak může zjistit nezákonnost či vadnost rozhodnutí prvostupňového. Je-li nezákonným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí, může být provedena náprava rozhodnutím odvolacím (ostatně proto je správní řízení zpravidla dvoustupňové); může však též nastat situace, kdy odvolací orgán vady prvostupňového řízení a rozhodnutí nenapraví, a v tom případě je i jeho rozhodnutí nezákonné. V takovém případě je soud oprávněn (nikoliv povinen) podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit s napadeným konečným rozhodnutím i rozhodnutí prvostupňové (k tomu srovnej rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007 sp. zn. 1 As 60/2006, dostupné na www.nssoud.cz). Posouzení důvodů pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitom cit. ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje do volné úvahy krajského soudu. Soud zde zpravidla váží procesní kroky, kterých je k odstranění zjištěných nedostatků třeba, přičemž zrušit i prvostupňové rozhodnutí by měl zejména tam, kde vůbec nemělo být vydáno. Žalobce tedy nemá nárok na zrušení rozhodnutí prvostupňového. V citovaném rozsudku rozšířený senát dále uvedl, že *z absence nároku plyne absence povinnosti krajského soudu rozhodnout o (ne)zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku soudního rozsudku, a to bez ohledu na to, že se zrušení tohoto rozhodnutí žalobce ve svém podání taktéž domáhá. Konečně z absence výroku o zrušení správního rozhodnutí vydaného správním orgánem prvního stupně plyne, že pokud žalobce brojí proti nezrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně kasační stížností, která je omezena na tento jediný kasační důvod, pak se jedná o kasační stížnost nepřijatelnou. Taková kasační*

stížnost totiž směřuje pouze proti důvodům rozhodnutí soudu, a nikoliv proti výroku. Nejvyšší správní soud ji proto postupem podle § 104 odst. 2 s. ř. s. odmítne. V daném případě je kasační námitka poněkud odlišná; nevytýká krajskému soudu, že nerozhodl o zrušení prvostupňového rozhodnutí, ač to žalobce požadoval, ale vytýká nepřezkoumatelnost rozsudku proto, že nebylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí, ač je soud shledal nezákonným, a spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v nedostatku důvodů směřujících proti zrušenému rozhodnutí druhostupňovému. Tak tomu ovšem není. Krajský soud v rozsudku popsal podrobně obsah prvostupňového rozhodnutí se závěrem o jeho nezákonnosti, současně však označil odvolací námitky, s nimiž se podle jeho názoru žalovaný nevypořádal, a toto zdůvodnil jak skutkově, tak s poukazem na porušená zákonná ustanovení. Rozsudek krajského soudu proto nelze označit za nepřezkoumatelný z namítaných důvodů - tj. že označil za nezákonné rozhodnutí prvostupňové, a přitom je nezrušil, a že neobsahuje důvody proti rozhodnutí druhostupňovému. Tento důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu tedy dán není - otázka správnosti závěrů rozsudku krajského soudu je pak součástí níže uvedeného hodnocení námitek směřujících proti právnímu posouzení.

Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje stěžovatel i v tom, že je v rozporu s obsahem spisu. Takový nedostatek ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku neshledal. Rozsudek konstatuje všechny rozhodné skutečnosti odpovídajícím způsobem - jinou otázkou ovšem je, jak tyto skutečnosti hodnotí; toto hodnocení je však opět otázka správnosti právní úvahy, nikoliv přezkoumatelnosti rozsudku.

Stěžovatel je dále názoru, že krajský soud překročil rozsah žalobních námitek a tvrzenou nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí v rozsudku nijak nezdůvodnil. Pokud by to bylo pravdou, nejednalo by se o nepřezkoumatelnost, ale o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud je rozsahem žaloby vázán podle § 75 odst. 2 s. ř. s., odchýlit se od něho může jen v případě nicotnosti správního rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), nebo v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s., kdy právě tato nepřezkoumatelnost dosahuje takové míry, že brání zkoumání důvodnosti žalobních námitek. Žalobou byla v daném případě namítána nesprávná částka penále nezohledňující prominutí části penále, nezohlednění povolení splátek a nepřípustné vyměření úroku a penále současně. Přitom žalobce brojil jak proti rozhodnutí a postupu finančního úřadu, tak i proti rozhodnutí žalovaného, který se s nevypořádal s odvolacími námitkami. Rozsudek konstatuje žalobní námitky jim odpovídajícím způsobem, aniž by měnil jejich rozsah či význam. Vzhledem k tomu, že krajský soud dospěl k závěru, že penalizační rozhodnutí bylo nejasné a odvolací námitky nebyly v rozhodnutí žalovaného řádně vypořádány, označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, aniž se sám věcnými žalobními námitkami zabýval. Tento jeho závěr je v rozsudku odůvodněn, proto nelze shledat jeho nepřezkoumatelnost - jde opět jen o otázku, zda tento závěr byl v souladu se zákonem.

Pokud odůvodnění napadeného rozsudku považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné nejen pro nedostatek odůvodnění, ale i pro nesrozumitelnost, je třeba vycházet z konstantní judikatury, která za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považuje zejména takový rozsudek, který postrádá základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, který zkoumá správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, který neobsahuje vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné

(srovnej. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, zveřejněno: 244/2004 Sb. NSS). Stěžovateli nelze v závěru o nesrozumitelnosti rozsudku přisvědčit, jeho důvody jednotně podporují výrok.

Stěžovatel dále vznáší námitky proti správnosti právního posouzení věci krajským soudem.

Stěžovatel v prvé řadě poukazuje na právní povahu platebního výměru na penále a z ní vyplývajícího charakteru odvolacího řízení. Je třeba mu přisvědčit v tom, že povinnost úhrady penále za dobu prodlení je povinností vyplývající ze zákona (§ 63 odst. 1, 2 daňového řádu) a předpis penále se dlužníkovi sděluje platebním výměrem (odst. 4 téhož ustanovení). Tento platební výměr nemusí být odůvodněn, byť jinak náležitosti rozhodnutí má (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 101/2004-51, zveřejněno: 548/2005 Sb. NSS). Jeho součástí tedy musí být i výpočet penále. V daném případě tomu tak je, ostatně krajský soud text penále do svého rozhodnutí převzal. Je samozřejmé, že součástí tohoto výpočtu musí být všechny skutečnosti, které mají na výši penále vliv. V daném případě jde o skutečnosti spočívající v povolení splátek a v prominutí části penále. Žalovaný tvrdí, že tyto skutečnosti v penalizačním výměru zohledněny jsou, a poukazuje na konkrétní řádky výpočtu. Souhrn skutečností uvedených odkazem na rozhodnutí z určitého data a tomu odpovídající číselné vyjádření nemusí být s ohledem na zákonem předpokládanou absenci odůvodnění vždy laicky pochopitelný. Právě k odstranění těchto pochybností však může sloužit odvolací řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004-62, zveřejněno: 1182/2007 Sb. NSS) vyslovil, že *přezkoumává-li žalovaný rozhodnutí, kterým byl žalobci sdělen předpis penále, zjišťuje toliko, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit celní dluh žalobci řádně sdělena, zda skutečně žalobce platební povinnost nesplnil ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Tímto rozsahem přezkumu je pak při zachování zásady dispoziční vázán rovněž soud.* Skutečnosti v tomto případě sporné pak je žalovaný povinen kontrolovat právě v rámci správnosti výpočtu penále; nelze tedy říci, že by na něm bylo odvoláním požadováno něco, co se odvolacímu řízení v tomto případě vymyká. Stěžovatel tvrdí, že této povinnosti dostal. Odvolací námitky směřovaly proti skutečnostem obdobným, jako jsou namítány i v žalobě. Stěžovatel jako odvolací orgán se s nimi podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně vypořádal. V důvodech konstatoval povolení splátek a uvedl přehled jejich placení v termínu i nesplacených (resp. splacených exekučně), konstatoval prominutí penále a respektování v propočtu. Rovněž se vypořádal s námitkou, že po daňovém subjektu mělo být současně požadováno penále i úrok, a to konstatováním doby, za kterou byly vyměřeny úroky, s tím, že tato doba není součástí doby, za niž byl penalizován. Instruktivnější by tento výklad mohl být jen za užití propočtu alternativ, které by k uvedeným skutečnostem nepřihlížely. Lze tak konstatovat, že žalovaný dostal povinností vyplývajícím z ust. § 50 daňového řádu a jeho odůvodnění nelze označit za nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů. Posouzení rozhodnutí žalovaného krajským soudem proto nelze označit za správné.

Nedostatek pochopení platebního výměru i odvolacího rozhodnutí žalobcem by byl odstranitelný nařízením jednání. Pokud soud považoval uvedené odůvodnění za nedostatečně instruktivní, nic mu nebránilo v nařízení jednání, kterého se ostatně žalobce dožadoval, a které také soud původně nařídil a vzápětí odvolal. Při něm přitom mohl po žalovaném požadovat demonstraci správnosti provedeného výpočtu tak, aby mu i žalobce porozuměl, a následně rozhodnout o věcných žalobních námitkách. Je třeba vycházet z toho,

že bez jednání lze rozhodovat pouze za podmínek § 51 s. ř. s. a výjimkou je pouze splnění podmínek uvedených v § 76 odst. 1, 2 s. ř. s. Krajský soud vycházel z toho, že podmínky této výjimky naplnil, neboť rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tak tomu ovšem není. Podmínky nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí (k jejich naplnění lze obdobně poukázat na výše uvedená rozhodnutí týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudků) naplněny nebyly. Postup krajského soudu proto trpěl vadou odpovídající § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v tom, že rozhodl bez jednání za situace, kdy nebyly splněny podmínky pro takové rozhodnutí a dále naplnil kasační námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nesprávným právním posouzením rozhodnutí žalovaného.

V tom je třeba žalovanému přisvědčit a z tohoto hlediska je kasační stížnost důvodná. Proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu